

Viết Riêng Cho Bà Nội

Nguyễn Thị Lan Chi

Tin Bà Nội bệnh nặng phải đưa đi cấp cứu đến với tôi lúc cả nhà còn say ngủ. Sợ làm mất giấc ngủ chồng con tôi bước ra khỏi phòng ngủ với sâu chuỗi trên tay, quỳ gối xuống trước tượng Đức Mẹ La Vang đặt nơi phòng khách thì thầm đọc kinh, dâng lên Đức Mẹ lời nhờ chuyển cầu với Thiên Chúa ban an lành xuống cho Bà Nội. Rồi bao hình ảnh, kỷ niệm cùng Bà như một khúc phim lần lượt hiện lên rõ trong tâm trí tôi.

*

Ba tôi là con thứ Hai trong gia đình. Tôi là con gái lớn của ba cũng là đứa cháu đầu của Bà Nội. Vì vậy chẳng những tôi được Bà cưng chiều mà còn được hưởng hết tình thương của Nội. Tôi cảm nhận ra điều này ngay từ khi biết nghe và hiểu được qua lời nói. Tôi còn biết, tôi chào đời trong thời buổi khó khăn của đất nước. Ba mẹ tôi phải lao ra ngoài kiếm sống, nên Bà Nội chính là người chăm sóc tôi nhiều nhất ngay từ tấm bé. Ngoài 8 người con của Nội ra, Bà còn có thêm một đứa con út nữa, nó chính là tôi. Lợi dụng được Bà cưng chiều, tôi mặc sức ăn hiếp các cô chú trong nhà.

Hình ảnh còn rõ nét nhất trong tôi là khi lên 6 tuổi, lúc tôi bị bệnh trái rạ. Tôi phải nhắm mắt ráng uống từng ngụm thuốc bắc đắng nghét mà Bà dỗ dành đưa vào tận miệng cho tôi. Tôi nhớ cả đôi bàn tay mềm mại, mát rượi lúc Bà thoa lên cái trán hâm hấp nóng của tôi.

Ngày gia đình lên đường sang Mỹ định cư, tuy mới 8 tuổi đầu, tôi vẫn nhớ lúc đưa ra sân bay, Bà ôm tôi mãi trong vòng tay. Vừa khóc Bà vừa thở thê bên tai: "Con nhớ ráng học cho thật giỏi để có tương lai sau này." Lớn lên tôi thấu hiểu thêm việc phân đông người Việt phải bỏ đất nước ra đi cũng là bởi tương lai của con cháu. Đó là động lực chính để tôi cố gắng học hành. Tôi coi việc chăm lo đèn sách như để đền đáp lại phần nào công ơn của Bà đối với riêng tôi. Và tình thương của Bà cũng giúp tôi tránh được nhiều vấp ngã trên đường đời.

Ngay như sự việc dù "ra đường trông vẫn còn son, về nhà thiếp đã bốn con cùng chàng," và đến giờ tôi vẫn nói sành sỏi tiếng Việt, lại còn viết được nữa, tuy không lưu loát lắm. Sở dĩ tôi được như vậy đều là nhờ vào lời Bà khuyên trong những lần trò chuyện qua điện thoại. Tôi hy vọng mình sẽ truyền đạt được tiếng mẹ đẻ cho các con tôi sau này. Để đạt được điều này, tôi đã tình nguyện và được nhận làm cô giáo tại trường Việt Ngữ Saddleback. Tôi cũng là thầy cô của các con mình.

Đó là vài mẩu chuyện còn trong trí nhớ khi còn bé. Đến khi trưởng thành Bà cháu tôi càng thân thiện và lại có thêm nhiều kỷ niệm. Trong số đó việc Ông Bà Nội xin được visa sang Mỹ du lịch, luôn tiện tham dự ngày tôi "đại đăng khoa," tức ngày tôi tốt nghiệp văn bằng bác sĩ Vật lý trị liệu (Doctors physiotherapy.) Sau đó còn luôn cả ngày "tiêu đăng khoa", ngày gia đình chồng tôi từ San Diego, sang tận Buffalo chính thức hỏi cưới tôi cho anh Nguyễn Lập Quốc.

Nhưng kỷ niệm quý giá nhất chính là ngày tôi nhận Bí Tích Thánh Tẩy và Thêm Sức để trở thành con cái Chúa. Kể lại chuyện này có hơi dài dòng đôi chút, tôi cầu xin Chúa cho Bà Nội mau bình phục, để đọc được mấy dòng mà đứa "con gái út" viết lại riêng cho Bà.

*

Sau ngày tôi và anh Quốc, chồng tôi, bắt đầu yêu thương nhau. Biết được vấn đề tôn giáo rất quan trọng đối với gia đình anh, tôi đã tự mình tìm đến nhà thờ Việt Nam ở Buffalo xin học đạo. Giáp mặt Linh mục Nguyễn Minh Từ, ông trao cho tờ đơn rồi bảo điền lý lịch cá nhân của tôi và người chồng tương lai. Tôi vội thưa ngay:

- Thưa cha, con muốn học đạo để trở thành người Công giáo thôi, chớ đâu có ai hỏi cưới con.

Nhờ "sự lạ" này, nên chính cha Từ đã dạy giáo lý cho tôi. Và rồi sau ngày Ông Bà Nội tôi đứng "làm chủ" lễ hỏi cho tôi, bố mẹ chồng tương lai của tôi hỏi tôi ngày nào được chính thức rửa tội. Tôi liền ngỏ ý xin được rửa tội tại San Diego, vì gia đình tôi tại Buffalo không có ai theo đạo. Và bố mẹ chồng tôi đã lo thật kỹ lưỡng để tôi có được một ngày vừa long trọng vừa ngập tràn Ân sủng Chúa. Ngày hôm ấy, ba mẹ tôi tuy không qua tham dự được, nhưng tôi đã có Ông Bà Nội.

Mọi người đến thánh đường Holy Family do Linh mục Phạm Minh Cường làm quản xứ trước cả giờ đồng hồ. Hôm đó tôi cũng gặp được hai bác Nguyễn

Văn Giáo, cha mẹ đỡ đầu của anh Quốc, chồng tôi. Và mãi tới giờ phút đó tôi mới biết, bố mẹ chồng tôi cũng chính là người đỡ đầu cho tôi trong ngày rửa tội, và kể từ đó tôi cũng được chính thức gọi hai tiếng "bố mẹ" với đáng sinh ra chồng tôi.

Trước khi thánh lễ rửa tội cho tôi bắt đầu, Bà Nội mới thổ lộ cho mọi người biết. Bà sinh ra trong một gia đình Công giáo, được rửa tội từ hồi còn bé, tên thánh của Bà là Maria. Thời tuổi trẻ Bà là một cô gái ngoan đạo. Vì nhà nghèo phải đi làm người ở, vì vậy hay bỏ lễ Chúa Nhật bởi không được phép chủ cho đi.

Đến khi về thăm nhà, Bà vào xưng tội với cha xứ. Tuy được tha tội nhưng một người anh họ thấy Bà ở quá lâu trong tòa giải tội và khi trở ra lại đầm đìa nước mắt nên đình ninh Bà phạm tội trọng liền mách với Ông Bà Có. Thế là Bà bị một trận đòn rất đau. Rồi đến ngày lập gia đình, Ông Nội lại không phải là người có đạo. Bà cảm thấy tội lỗi mình càng nặng hơn. Kể từ đó Bà nghĩ mình "rối đạo," không còn dám bén mảng đến nhà thờ nữa.

Tôi vẫn nhớ mình đã từng thắc mắc không hiểu vì sao Nội lại cất ảnh tượng Chúa Giêsu và chuỗi tràng hạt trong ngăn tủ bên cạnh giường hai bà cháu nằm. Bà còn hay lén tròng hạt, lẩm bầm điều gì trong miệng mà tôi không nghe được. Sở dĩ tôi thắc mắc là vì cả nhà ai cũng đi chùa và có bàn thờ Phật trong nhà.

Điều này mãi đến trước giờ được rửa tội tôi mới được sáng tỏ.

Khi nghe rõ chuyện này Bác Giáo liền nói ngay:

- Như vậy để tôi đưa Bà vào trình với cha sở, tôi tin cha sở sẽ có hướng giải quyết cho Bà.

Và Bà đã được cha Nguyễn Minh Cường giải tội. Lúc bước ra bên ngoài Bà cũng đầm đìa nước mắt, nhưng đó là những giọt lệ vui mừng, khác hẳn với những gì đã tuôn ra hơn nửa thế kỷ trước. Hôm ấy nước mắt tôi cũng chảy. Lạ hơn nữa là Ông Nội cũng không ngăn được giọng lệ. Khi tôi hỏi vì sao Ông khóc, Ông cười thật tươi, nhỏ nhẹ giải bày:

- Đến bây giờ Nội mới được minh oan, không còn phải mang cái tội vì lấy ông mà Bà Nội không được đến nhà thờ.

Ngày tôi chính thức trở thành con của Chúa cũng là ngày khởi đầu việc Bà Nội được quay về với Người. Trong niềm tin tuyệt đối vào Thiên Chúa tôi tin chắc rằng dù bất cứ hoàn cảnh nào xảy đến với Bà Nội, Bà luôn được an lành trong bàn tay nhân ái của Đấng Cứu Thế.

Xin Thêm

Một buổi sáng đầu năm, một người nông dân ở làng nọ gặp cha xứ đang đi trên đường.

- Chào cha ạ! Người nông dân lễ phép.

- Chào đứa con của quý Sa tăng. Cha xứ trả lời.

- Thưa cha, xin cha ban phước lành cho con, vì đêm qua con mơ thấy...

- Tôi không quan tâm tới những giấc mơ của kẻ khác. Cha xứ ngắt lời.

- Dạ, nhưng con mơ thấy những điều về cha.

- Thật vậy sao! Thế anh kể đi.

- Thưa cha, con mơ thấy con chết và đang đi lên thiên đàng.

- Lên thiên đàng? Cha xứ kêu lên. Anh không bao giờ lên thiên đàng được vì anh có đi lễ nhà thờ đâu.

- Lạy cha, thật ạ, con được lên thiên đàng. Con thấy một cái thang rất dài và một thiên thần đứng dưới chân cầu thang. Thiên thần đưa cho con một cục phấn rất to, rồi bảo con: “Mỗi bước lên cầu thang, phải đánh một chữ thập. Mỗi dấu thập ấy là tội lỗi mà con đã phạm phải ở trần gian. Khi nào thấy hết tội thì mới thôi làm dấu và cứ thế tiếp tục đi lên.” Sau khi con đã đánh rất nhiều dấu và leo lên khá xa thì con trông thấy một người đàn ông đang đi xuống. Con rất ngạc nhiên, vì người ấy chính là... cha.

- Là tôi? Tại sao tôi lại đang ở đây?

- Thưa cha, đây là điều mà con ngạc nhiên. Con đã hỏi cha và cha trả lời: “Tao xuống xin thêm phần.”

Tina Luong – Sưu Tâm